

Konsten som attack och meditation

Måleri, foto, dvd, skulptur m.m

VÄRSALONGEN

Liljevalchs konsthall
T O M 18 MARS

"Agents are watching us!!!" står det på den vackert graffitiidekoretrade tvålbehållaren på Liljevalchs herotolett. Detta uppmuntrande budskap - männe en rest från Ernst Billgrens tv-serie AK3? - är inte den sämsta vägledningen in i Vårsalongen, men vägleder inte genom vad graffitien säger utan genom själva tonfallet: en godmodig paranoia.

För åtskilliga av verken i denna så rika utställning har ett slags välvillig misstänksamhet: gentemot naturen i Mats Adelmans Evil Dead-diptyk (måleri), kulturen i Mattias Olofssons Kulturen konstruerar naturen (fotografi) och Stina Östbergs Airtime (dvd), politiken i Riitta Vainonpääs Vakna Reinfeild (broderi), vardagslivet i Sara Edströms Hemtrevligt (måleri) och Ann Eringsstams TV-tittarna (dvd), begäret och dess dunkla mål i Jens Hedins Det osynliga kopplet (måleri) och Alexandra Jarosz-Laszlos I spent the time looking at you (måleri).

Man kunde foga in åtskilliga fler av verken i en sådan den välbalsnerade misstänkens tematik. Få av Salongens verk bärs fram av liksan, upproret eller det verkligt upprörande. Undantagen är Jan Mankers hypertrofierade, grymt

ironiska Palestinafrimärken, men också Anna Einborgs Citizen Profiling, ett uppbyggt kontor med syfte att undersöka övervaknings-samhället. Kontoret som bemannas under lördagarna med diskuterande deltagare är ett allvarligt svar på herotolettens montra agentfiktion.

Men min sammanfattande trendbeskrivning säger ändå rätt litet om den djupare kvaliteten hos de enskilda verken. För även om de sällan har den stora gesten, det påträngande tilltalet eller chocken hos senare tiders Brit Art kan man ofta hitta omsorgen om det formella, den stora känsligheten i uttrycket eller den angelägna undertexten - sådana kvaliteter som konsten vinner på i längden.

Anne-Lie Larsson Ljungs två Stockholmsmålningar Fjärran stad och Nattväg visar möjligheter hos en som verkligen tycks älska det. Björn Krestesens fyra verk som alla kombinerar måleri och fotografi har en vemodets känslighet inför den plats historien anvisar oss som individ: den som blir synlig först när vi är döda. Humanism, historicism och måleri förenas uppfinningsrikt. Och det är lätt att föreläsa sig i Ylva Ceders Edward Hopper-aktiga Grillen eller förundras över att någon kan utföra en så fullständigt otidsenlig målning som Anna Sörensons Kaspar.

Två olika jurylag har detta år valt ut drygt tvåhundra fem-

tio verk av drygt etthundratjugo konstnärer. I en intervju i SvD den 25 januari talade Iaspisdirektören Maria Lind och konsthallschefen Ricardo Donoso om sina båda juryers olika val. Det ena ger en mer svalt distanserad, tidsenligt sofistikerad bild av konstlivet i dag, det andra är mer sinnligt och direkt.

Man kunde härdra det och se två motsatta tendenser i dagens konstskapande: i Linds juryrval möter vi en konst mer inriktad på effekten hos betraktaren men också på de nya teknikernas möjligheter; i Donosos juryrval en mer introvert och individualistisk hållning - konstnärer som i första hand kommunicerar med den egna visionen, men också med det traditionellt taktilla i konstskapandet.

Det är lätt att lockas till sådana generaliseringar också av hängningen: ett lugnt, linjärt flöde hos Donoso, som utnyttjat de mindre rummen i konsthallen; mer uppförande, frenetiskt sväröverblickbart hos Lind som fyllt de två stora salarna till bristningsgränsen. Två konstuppfattningar låter sig skönjas: konsten som meditation respektive konsten som attack. Att Liljevalchs nu så tydligt iscensatt denna uråldriga estetiska polaritet är beundransvärt.

CARL-JOHAN MALMBERG

litteratur@svd.se • svd.se

Läs intervjun med Maria Lind och Ricardo Donoso.

• svd.se

Björn Krestesen, Det manliga arvet, blandteknik. Beundransvärt.

Alexandra Jarosz-Laszlos, I spent time looking at you, olja på duk.

Anne-Lie Larsson Ljung, Nattväg, olja på duk.